

BEGONTE, LEMBRANZA AGRADECIDA

Terá o seu sitio Varela entre todos,
no seu taller, construíndo pra nós
aquelas tenras escenas chairegas
sobre un misterio de eterno guión
que mostra a todos o culto do pobo
–pois sendo humilde nunca se humillou–
e quer ceibarse das tantas miserias,
e quer erguer desde a súa propia voz.

Poden cos anos cambiar as figuras.
Poden, as pezas, moverse a motor.
Poden pastar polo monte as ovellas.
Pode lucir, no Portal, alto o Sol.
Poden, no escuro do ceo, as estrelas
deitar muxicas do Carro Maior,
pode ir correndo unha delas, fugaz,
deixar ronseis pendurando o fulgor.
Poden as casas, por dentro, ter luz;
pestanexar, nas lareiras, tizóns
e botar fume polas chimeneas
e desprender mesmamente calor.
Poden os Reis vir montando cabalos,
poden traer de primeiro a Melchor
e os dromedarios altivos e fortes
poden cumprir no relembro mellor.
Poden ser brancas ou negras as nubes
feitas de fíos, tramas de algodón.

Poden as augas do río ser de auga
ou simplemente espellar ilusións.
Pode que a neve pousada nos prados
sexa fariña miúda ou relón.
Pero non pode, en Begonte, o Belén
no esquecemento deixar sen autor
un Soldeluz que se envolve en farrapos,
nado nas pallas de escaso xergón.
Non poderemos deixar, entre sombras,
aquela orixe de humilde nación
e os desherdados, coitados e pobres
cos desterrados cheos de terror
detrás de alfaias, consumo e luxos
nunha vergoña de escaso pregón.
Non poderemos deixar que se perda
no esquecemento, a nosa tradición.
Desde o solsticio do inverno agardamos
un amencer cheo de luz e esplendor.
... Moito debemos aos que antes viviron,
ás mais e pais, aos velliños, avós,
aos que sacaron pedras dos camiños
dándonos azos, relanzos de amor.
Que son lembranza, semente e futuro
son devanceiros, fixeron doazón;
eles deixaron, a Chá innumerable,
aberta en fiestras de cara ao albor.
E aos que, quizais, só vemos desde os ollos
–cegos na néboa que oculta o perdón,
cegos de fe, confianza e vontade–
de compartir cos irmáns a súa dor...
cómpre quitarnos dos ollos as bágoas
para ver ben e advertir que na flor,

hai un recendo que anuncia esperanzas
e hai algo más que unha imaxe, unha cor,
hai melodías que enchen espazos
e hai tenruras de fonda impresión
están aí, e nas cousas pequenas;
están aí... para a liberación.